

[Handelsministeren.]

Og dog, da jeg hørte det ærede medlem hr. Lorentzen, fik jeg næsten indtryk af, at statsgarantier er noget, der kan bruges over for landbruget, men drejer det sig om industrien, duer det ikke. Det ærede medlem var inde på den tanke, at garantier var usunde for landet, de ville føre til, at det var de uduelige, der kom til. Det er hårde ord at anvende. Jeg kom uvilkårlig til at tænke: hvem er det, der i den senere tid har fået garantier inden for dansk industri? Hvor er det, man har anvendt noget i den retning? Så kommer man jo til at tænke på Stålvalseværket, man kommer til at tænke på SAS, og man kommer til at tænke på blyminerne i Grønland. Jeg synes i alle tilfælde, det er meget hårdt om disse at sige, at her er eksempler på, at der er blevet givet garantier til de uduelige. Hvis det er tilfældet, må vi håbe, at der bliver givet mange garantier til uduelige i fremtiden, for det er dog noget af det, der har været med til at bringe dansk erhvervsliv frem.

Nej, jeg tror ikke, det er spørgsmålet om statsgarantier eller ej, som er afgørende, det er spørgsmålet, om det er de rette mennesker, der står bag ledelsen; men de rette mennesker kan undertiden komme et skub fremad, når de får en garanti og bliver hjulpet til en bedre finansiering og får lettet adgangen til at komme i gang.

Det foreliggende lovforslag har til hensigt, at de mennesker ude i landet, der har problemer og ønsker hjælp, kan få denne hjælp i form af en statsgaranti eller i form af vejledning og råd. Har de ikke brug derfor — og mange vil sikkert ikke have brug for det — kan de lade være; men hvis de har brug for det, ja, så er der som sagt mulighed for, at de kan få det herigennem. Det er helt overladt til den enkelte selv, om han vil gøre brug af de muligheder, lovforslaget giver, eller ikke, men vil han gøre brug heraf, er man altså indstillet på, hvis dette lovforslag gennemføres, at give en hjælp til dem, der har brug for det.

H. C. Toff: Fremsættelsen af dette lovforslag må vel ses ud fra den betragtning, at man mener, der i en del af landet er områder, som er forsømt, og som man gerne vil op-hjælpe. Det må da efter min mening være

den første opgave at undersøge, hvorfor disse områder er forsømt, og det får mig til at tænke på den del af landet, hvorfra jeg kommer. Det er nemlig min opfattelse, at det er samfundet og staten, der i allerhøjeste grad skal lægge grunden, således at erhvervene senere hen har mulighed for en videre udvikling på det grundlag, samfundet har skabt.

Efter det, der er nævnt i dag om at samfundet skal tage sig af veje, havnebyggeri o. s. v., synes jeg, der er grund til ved denne lejlighed at minde det høje folketing om, at det er 40 år siden, folketinget første gang vedtog at bygge Hanstholm havn. Havde man bygget den dengang, havde der deroppe været skabt grundlag for på det private initiativ grund at bygge virksomheder op, således at området ikke i den grad var blevet forsømt. Jeg vil derfor gerne benytte denne lejlighed til at minde folketinget om, at når man har et sådant forsømt område som det nordvestlige Jylland, har folketinget sit medansvar derfor.

Hvis folketinget imidlertid — forhåbentlig inden længe — vedtager at bygge Hanstholm havn færdig, er jeg ikke i tvivl om, at det private initiativ i overensstemmelse med de tanker, ingeniør Andreasen har givet udtryk for i sin pjece, vil udfolde sig. Ingeniør Andreasen siger, at det er det private initiativ, der skal til, og vi skal nok klare os selv, når blot vi ikke bliver forsømt i sammenligning med de øvrige dele af landet. Jeg synes, at folketinget ved at gennemføre byggeriet af Hanstholm havn, således at der bliver beskæftigelse til de mange, har mulighed for at hjælpe denne del af landet ud af den klemme, det er kommet i ved at være forsømt område.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Peter Nielsen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.